

منطقه پرداخته‌اند، امکان‌پذیری و یا عدم امکان‌پذیری شکل‌گیری ائتلاف نظامی عربی در منطقه‌ی خلیج فارس با تأکید بر زمینه‌های ژئوپلیتیکی مؤثر، مورد ارزیابی قرار بگیرد. انجام پژوهش در این زمینه از آن جهت مهم است که، دانسته شود هم‌زمان با افزایش نفوذ ژئوپلیتیکی ایران در منطقه‌ی جنوب غرب آسیا به‌ویژه سواحل شرقی دریای مدیترانه، تعداد زیادی از کشورهای عربی منطقه به رهبری عربستان سعودی و با دریافت اطمینان‌های لازم از سوی قدرت‌های جهانی نظیر آمریکا در پی شکل‌دهی به یک ائتلاف نظامی عربی برآمدند، تا ضمن تقویت موقعیت خود در جنوب غرب آسیا مانند زمینه‌های تضعیف قدرت ژئوپلیتیکی ایران را در منطقه فراهم کنند.

هم در دانش ژئوپلیتیک و هم در دانش روابط بین‌الملل هرکدام به‌نوعی به دلایل و زمینه‌های مؤثر بر شکل‌گیری ائتلاف‌های منطقه و به‌ویژه ائتلاف‌های نظامی پرداخته شده است. جدا از دانش ژئوپلیتیک و مبحث الگوهای ژئوپلیتیکی این دانش که به واسطه‌ی چهار رابطه‌ی رقابتی، سلطه، نفوذ و تعامل امکان تحلیل و ارزیابی یک ائتلاف نظامی فراهم می‌شود، در دانش روابط بین‌الملل نیز نواقعی گرایانه در رابطه با چرایی علاقه‌ی کشورها به شکل‌دهی به ائتلاف نظامی ترس از یک یا چند کشور رقیب و مسائلی مانند تلاش برای موازنه‌ی قوا، موازنه‌ی تهدید و موازنه‌ی منافع را مورد اشاره قرار می‌دهند و در این میان، نظریه‌ی هژمونی را که به معنای اثرگذاری قدرت برتر ساخت‌های بین‌المللی متحد و همگراست مطرح می‌کنند؛ نظریه‌هایی که می‌توان برای تفسیر و تحلیل هرگونه تمایل به شکل‌دهی ائتلاف در مناطق مختلف ژئوپلیتیکی از آن‌ها استفاده کرد. از آنجایی که در این پژوهش تصور این بود که کشورهای عربی علاقه‌مند به شکل‌دهی ائتلاف نظامی علیه ایران، بانگیزه کاهش قدرت و نفوذ ژئوپلیتیکی ایران در منطقه و متأثر از فشارهای آمریکا در پی چنین اقدامی برآمده‌اند؛ ۱۴ مؤلفه‌ی مؤثر که انطباق مطالعات کتابخانه‌ای با واقعیت نشان می‌داد در این فرایند مؤثر هستند، استخراج شد و با کمک روش پژوهش تحلیلی-ترکیبی مورد ارزیابی قرار گرفت.